

ЕКОНОМІЧНА ТЕОРІЯ

УДК 330.88:338.22

© Сліпченко Т. О., 2015

Тернопільський національний економічний університет, Тернопіль

ГНОСЕОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ПОБУДОВИ МЕХАНІЗМУ МОНЕТАРНОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Сформульовано та теоретично обґрунтовано сутністність і структуру механізму монетарного регулювання, визначено структурно-функціональні складові механізму монетарного регулювання, де основним суб'єктом механізму монетарного регулювання виступає центральний банк, іншими структурними елементами визначено монетарні режими, системи монетарних трансмісійних процесів, висвітлено основні функції механізму монетарного регулювання та доведено, що дієвість механізму дає змогу розв'язати ряд проблем від забезпечення безінфляційного грошового обігу до досягнення стратегічних цілей економічного розвитку.

Ключові слова: механізм монетарного регулювання, центральний банк, монетарний режим, монетарні інструменти, монетарний трансмісійний механізм.

Постановка проблеми. Розвиток теорії макрорегулювання демонструє перманентно зростаюче значення ефективності монетарної політики для забезпечення цінової та макроекономічної стабільності як передумов економічного зростання. Функціональне застосування макроекономічної доктрини у практиці монетарної політики передбачає формування та застосування цілісної системи механізму монетарного регулювання.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Фундаментальні теоретичні основи дослідження системи та механізму монетарного регулювання економіки закладені у працях Р. Барро, Дж. Гікса, Р. Гаррода, Дж. Кейнса [2], Ф. Модільяні, Дж. Міда, Л. Метцлера, М. Фрідмена [10], Я. Тінбергена. Серед сучасних економістів питання монетарного регулювання та проблем здійснення грошової політики займає значне місце у працях Б. Бернарке [9], М. Вудфорда, Б. Маккаллума, Г. Манківа, М. Паркіна, К. Рогоффа, Д. Ромера, А. Шварц. У вітчизняній науковій літературі вагомий внесок у теорію макрорегулювання та дослідження грошово-кредитних відносин зробили А. Гальчинський, А. Гриценко, О. Дзюблюк, В. Козюк [3,4], В. Лисицький, І. Лютий, В. Міщенко, О. Петрик, М. Савлук, А. Чухно, П. Юхименко та інші.

Виділення нерозв'язаних раніше частин загальної проблеми. Незважаючи на наукові досягнення вказаних вище вчених, питання функціонування механізму монетарного регулювання та визначення його ефективних структурно-функціональних складових потребують більш детального аналізу та системного вивчення.

Формулювання цілей статті. Метою дослідження є виявлення гносеологічних засад побудови механізму монетарного регулювання, обґрунтування його суті та визначення структурно-функціональних складових механізму монетарного регулювання.

Викладення основного матеріалу.

Зростання значення грошово-кредитних відносин зумовлює потребу їх оптимальної організації та ефективного регулювання, що визначається об'єктивною інтегрованістю грошово-кредитних відносин до складу системи економічних відносин в цілому, а також проблемами економіки транзитивного типу, для якої відповідно налагоджений механізм монетарного регулювання може слугувати підґрунтям для ефективного ринкового реформування економіки в цілому. Зазначимо, що практично всі грошові теорії всебічно і ґрунтовно досліджують грошово-кредитні методи впливу на економіку. Магістральні напрями в розвитку сучасної грошової теорії, які сьогодні визначають особливості монетарної політики, виникли в результаті довгого еволюційного процесу, який розпочався у XVIII ст.

Аналізуючи праці представників класичної теорії раннього періоду, приходимо до висновку, що її прихильники, зокрема Дж. Локк і Д. Юм, стверджували, що рівень цін у країні визначається пропорційно кількості грошей. Д. Юм також пояснював так званий «постулат однорідності», суть якого полягає в тому, що при подвоєнні кількості грошей в обігу, вдвоє зростає і абсолютний рівень цін, хоча відносні пропорції обміну товарів залишаються при цьому незмінними [1, с.197]. В основі такого трактування – розуміння грошей лише як масштабу цін та засобу обігу, і в результаті гроші постають як “нейтральний” елемент економічної системи, лише як технічний засіб обміну. На початку XX сторіччя кількісна теорія стала основою двох споріднених напрямів грошової теорії: трансакційної теорії І. Фішера і теорії касових залишків, розвиненої А. Маршалом, Л. Вальрасом та К. Вікселем. Пізніше кількісна теорія розвивалася в рамках кейнсіанської та монетаристської теорії, які склали основу моделей грошово-кредитної політики. І. Фішер пише: «...виходячи з факту, що гроші, затрачені

на придбання благ, повинні дорівнювати кількості цих благ, помноженій на їх ціни, визначаємо, що рівень цін повинен або підвищуватися, або знижуватись залежно від зміни кількості грошей, якщо в той же час не буде відбуватися змін у швидкості їх обігу чи в кількості благ, які обмінюються» [7, с. 153]. При цьому швидкість обігу грошей та реальний обсяг виробництва в довгостроковій перспективі розглядалися як незалежні від впливу грошей і грошової політики (тобто коливання грошової маси), а тому трактувалися як постійні величини. Припускалося, що швидкість обігу грошей визначається платежами суб'єктів економіки, а реальний обсяг виробництва обумовлюється рівнем розвитку технологічних процесів, трудовими ресурсами та виробничими потужностями.

Кембріджський варіант кількісної доктрини розроблявся такими відомими економістами, як А. Пігу, А. Маршал. Специфікою цього підходу було надання особливої ваги функції нагромадження грошей, а саме існуванню «касових залишків» (готівкові кошти та залишки на поточних рахунках). Увага акцентувалася на мотивах різних суб'єктів господарювання, які спонукають їх певну частку своїх доходів тримати у ліквідній формі, тобто мати певний запас грошей (інша частина перетворюється у заощадження у вигляді цінних паперів та інших активів). Зміна цієї частки буде впливати на витрати грошей та відповідно на зниження або зростання цін. Розглядаючи класичну та неокласичну теорії, можна зробити висновок, що з часів А. Сміта економісти говорили про нейтральність грошей в економіці, їх застосування обмежувалося лише реалізацією виробленої продукції.

Серед зарубіжних учених-економістів, основною позицією яких є необхідність державного втручання в ринкову економіку та регулювання грошового обігу, є теорія М. Фрідмена та донедавна досить популярна модель грошового регулювання англійського реформатора економічної науки Дж. М. Кейнса.

Зокрема, Дж. М. Кейнс стверджував, що гроші, виконуючи своє особливе призначення, виступають джерелом підприємницької наснаги. Виходячи з цього, він сформував концепцію «керованих грошей», яка полягає в їх державному регулюванні з метою стимулювання ефективного платоспроможного попиту. За Кейнсом, гроші виступають інструментом і водночас об'єктом регулювання з боку держави. Дж. М. Кейнс зазначав, що неефективна грошова система виступає могутньою зброєю, яка може зруйнувати повністю економічну систему та суспільний устрій країни [2, с. 209]. У своїй теорії державної грошової політики Дж. М. Кейнс виступав проти спонтанних змін цін, які завдають значної шкоди економічній кон'юктурі, і стверджував, що гроші мають самостійну цінність і до них має бути застосована певна регулююча політика.

Послідовники Дж. М. Кейнса зосередили

свою увагу на вивченні проблем економічного зростання, фактично поза тісним зв'язком з процесами грошового обігу, в практиці державного регулювання перевага надавалася бюджетним методам. Повоєнна практика зміни господарських механізмів розвинених країн, за Дж. М. Кейнсом, незаперечно довела слушність основних його поглядів. Однак його рецепти стимулювання попиту за рахунок політики «дешевих грошей» та бюджетних дефіцитів за усієї привабливості, мали чітко виражений інфляційний характер, що довела практика індустріально розвинених країн 60 – 70 - х років. Зростаюча інфляція, прискорений процес знецінення грошей, який у цей час охопив ці країни, висунули на порядок денний питання про пошук засобів стабілізації грошового обігу та цін передусім обмеженням притоку платіжних засобів в обіг. Саме в цей час для розв'язання проблем грошового обігу свої методи запропонували представники монетаризму.

Початок розвитку монетарної теорії датується 1956 р., монетаризм, як і кейнсіанство, спрямований на обґрунтування нового практичного підходу до форм і методів державного регулювання, і був досить доречним у період змін ідеологічних і політичних орієнтирів у розвинених країнах – неокласична теорія слугувала досить органічним ідеологічним обґрунтуванням для неоконсерватизму, як напрямку економічної політики. На думку М. Фрідмена та його послідовників (К. Бруннера, Ф. Кейгена, Р. Седлена, Д. Фенда та ін.), кейнсіанська стратегія призводить лише до посилення господарських диспропорцій, тоді як ринковий механізм суспільного відтворення володіє набагато більшим «запасом міцності» і зовсім не потребує стимулюючих акцій з боку держави [10, с. 22]. Послідовники монетаризму стверджують, що регулювати попит необхідно не прямо, а опосередковано – шляхом установлення тих або інших нормативів через грошову систему і грошовий обіг. Головним постулатом монетаризму є твердження, що державному економічному політику необхідно здійснювати тільки за допомогою кредитно-грошового, «монетарного» регулювання. Виникнувши як теорія попиту на гроші, монетарна теорія з часом стала претендувати на роль нової економічної філософії й водночас виступати як кредитно-грошова політика особливого типу, що націлена передусім на контроль за зростанням грошової маси на протиположний контроль за відсотковими ставками.

Наприкінці 70-х років різниця між кейнсіанською та неокласичною школами мала більше історичний, ніж концептуальний характер. Однак іще задовго до того, як на засадах теорій економічного зростання відбулося органічне поєднання двох напрямів економічної теорії, було проголошено принцип «неокласичного синтезу». Такий підхід запропоновано Дж. Гіксом і підтримано Ф. Модільяні й остаточно обґрунтовано П. Самуельсоном [1].

Суть неокласичного синтезу полягала в тому, що залежно від стану економіки пропонувалося використовувати або кейнсіанські методи регулювання, або рецепти економістів, які стояли на позиціях обмеження втручання держави в економіку та вважали найліпшими регуляторами грошово-кредитні механізми, що діють за умов вільного ринку, забезпечуючи рівновагу між попитом і пропозицією, виробництвом і споживанням. Н. Калдор пропонує модель економіки, де функціонують лише реальні кредитні гроші, оскільки, на його думку, лише вони є внутрішньою рушійною силою розвитку економіки. Готівкові гроші є символами, що відображають готовий продукт, вони не приводять в дію економічні механізми, зазначає він. Емісія грошей має залежати лише від попиту на них суб'єктів господарювання та від обсягу депозитів [11, с. 78].

Одним з варіантів сучасного економічного консерватизму є теорія раціональних очікувань, яка активно розроблялась у 70 - 80-х рр. ХХ ст. Американські економісти Р. Лукас, Т. Сарджент, Н. Воллес стверджують, що економічний індивід не тільки пасивно адаптується до попереднього досвіду, а й активно використовує великий обсяг поточної інформації для точнішого передбачення тенденцій господарського розвитку [5]. Будь-які спроби вплинути на процес відтворення за допомогою систематичної державної макроекономічної політики представники раціональних очікувань оцінюють як безплідні не тільки в довгостроковому, а й у короткостроковому аспектах. Головна ставка робиться на відродження віри в можливість раціональної поведінки економічних суб'єктів в умовах, коли держава відіграє роль тільки джерела інформації. Теорія раціональних очікувань вивчає передусім інфляційні очікування, тому певною мірою спирається на теорію адаптивних очікувань. На відміну від монетаристської схеми адаптивних очікувань, раціональні агенти не виводять механічно свої рішення з минулих спостережень, а прагнуть заздалегідь передбачити майбутні тенденції розвитку економіки і зафіксувати їх у господарських контрактах. Це істотно обмежує можливості держави щодо здійснення політики перерозподілу доходів і послаблює або навіть нейтралізує стимулюючий ефект економічної політики. Тому закономірний висновок нових класиків - проведення будь-якої форми державної економічної політики, чи то політики короткострокової стабілізації (кейнсіанської), чи то грошової (монетаристської) необґрунтований, неправильний і в цілому непотрібний. Предсатвниками даної школи повністю заперечується ефективність цілеспрямованої грошової політики. Особливо яскраво таке заперечення проявилось у працях наступників Р. Лукаса - Т. Сарджента й Н. Воллеса. Вони вважають, що якщо раціональні індивіди знають правило грошової політики центрального банку, то зміна цього правила призведе до зміни способу формування цінових очікувань.

Економічні суб'єкти своїми передбаченнями будуть нейтралізувати державний вплив, а тому втручання в економіку шляхом проведення будь-якої грошової політики є абсолютно неефективним.

На окрему увагу заслуговує аналіз основних поглядів на проблеми монетарного регулювання сучасних монетаристів, наукові положення яких суттєво відрізняються від постулатів їх попередників і ґрунтуються на інституціональному аналізі. Як вважають нові монетаристи, однією із причин провалів у макроекономічній політиці останніх років є неспроможність зрозуміти основні зміни у структурі та діяльності фінансових інститутів. Основними сподвижниками цих ідей є Б. Грінуолд, Дж. Стігліц, Л. Саммерс. Неомонетаристи відводять визначальне місце монетарній політиці в макроекономічному регулюванні, визначаючи її основні переваги порівняно з бюджетним регулюванням, пояснюючи це тим, що для оптимального розподілу додаткових ресурсів ефективно спрацьовують ринкові інституції, зокрема банківський сектор, оскільки ступінь впливу банківського кредиту на макроекономічні показники суттєвіший.

Значну увагу таким важливим аспектам грошової теорії, як регулювання грошового обігу та досягнення стабільності грошової одиниці приділив Ф. Хайск, його ідея денационалізації грошового обігу та незалежності центрального банку сформована практично одночасно з Б. Клайном у 1974 році [8, с. 57]. Висловлений ним новий спосіб досягнення грошової стабільності – система, заснована на конкуренції паралельних приватних валют, його ідейна основа проста – валюту треба вважати звичайним комерційним товаром, і тому виробляти ринковим способом. Важливою особливістю таких конкурентних грошей є те, що при використанні приватних грошей в економіці зникають макросигнали неринкового характеру, джерелом яких на даний час є державні регулюючі органи. На думку Ф. Хайєка, сучасна грошово-кредитна система західних країн характеризується високою нестабільністю, яку намагаються перебороти, причому вкрай неефективно, шляхом адміністративного регулювання. Ця нестабільність іманентно властива грошовій системі з державною валютою. Її глибинна причина в різкому ослабленні «імунного» ринкового механізму конкурентної перевірки і вибракування прийнятих приватними банками рішень. Це ослаблення необхідне для того, щоб не відбулося відчуження ринковим механізмом чужорідної адміністративно-керуючої державної валюти. Ф. Хайєк, наголошуючи на вадах державного регулювання грошового обігу, писав, що уряди завжди зловживали грошима, а «історія державного управління грошовою системою була історією безперервної омани і брехні» [8, с. 117].

Окреслюючи мету держави у ринковій економіці, зазначимо, що вона полягає не в корегуванні ринкового механізму, а у створенні умови для його вільного функціонування. Представник неоліберальної концепції В. Ойкен стверджував, що політика невтручання держави в регулювання економіки може призвести до залежності держави від олігархічних владних кіл і виникнення так званої політики інтервенціоналізму. Відсутність державного регулювання економіки, за словами В. Ойкена, призводить до перетворення економічної свободи всіх суб'єктів господарювання в економічну свободу лише для обмеженого кола суб'єктів економіки [1, с. 134].

Дослідження проблем регулювання грошового обігу, у тому числі макроекономічної стабілізації, обов'язково передбачає вивчення структури та характеру дії механізму монетарного регулювання економіки. Цей напрям не новий для грошової теорії і практики, однак на теперішній час немає підстав вважати його остаточно дослідженим. Спираючись на існуючі теоретичні напрацювання, пропонуємо визначити зміст поняття „механізм монетарного регулювання”.

В економічній науці ми найчастіше стикаємося з поняттям економічного механізму. Економічний механізм розглядається як сукупність прийомів регулювання розвитку економічних систем від мікро- до макrorівня: підприємств, галузей, міжгалузевих комплексів, економічних систем регіонів, економічних систем держави. Термін «макроекономічне регулювання», який можна трактувати як механізм, задіяний для досягнення збалансованості в національній економіці, в економічній науці почав використовуватися порівняно недавно. Механізм макроекономічного регулювання в ринковій системі охоплює такі підсистеми: ринковий механізм, державне регулювання та регулювання, яке проводять фірми. Ми вважаємо, що реалії сьогодення підтверджують, що дефініція «механізм монетарного регулювання», може повноцінно використовуватися у науковій літературі, оскільки проведений аналіз поглядів представників різних економічних шкіл доводить необхідність регулювання монетарної сфери з боку держави для досягнення основних макроекономічних цілей.

Системний підхід до визначення суті механізму монетарного регулювання, який ґрунтується на послідовному вивченні його об'єкта, змісту його елементів, функцій центрального банку, як суб'єкта механізму, що розглядається, дозволив нам виділити два аспекти, два різних підходи до розуміння суті механізму монетарного регулювання.

Згідно з першим підходом, механізм монетарного регулювання можна розуміти як організаційне відображення грошових відносин, так би мовити, „техніку” функціонування грошового обігу, в даному випадку об'єктом механізму монетарного регулювання варто виділити гроші, які визначають природу і зміст грошових відносин, і є загальним еквівалентом, здатним обмінюватись на будь-які товари чи послуги, відображаючи усі аспекти людських стосунків, пов'язані з вартісним вираженням економічних процесів.

Другий підхід до розгляду механізму монетарного регулювання полягає в його розумінні як сукупності грошових методів, інструментів, прийомів і важелів впливу на економічні процеси у країні, для реалізації відповідних цілей економічного розвитку (стабільне зростання економіки, низька інфляція і відповідна стабільність цін, низький рівень безробіття, рівновага платіжного балансу) через досягнення проміжних цілей грошово-кредитного регулювання. У даному випадку невід'ємною частиною механізму монетарного регулювання є монетарний трансмісійний механізм, який відображає вплив монетарних інструментів через складну сукупність каналів на макроекономічні змінні. У першому випадку ми охарактеризували внутрішню складову механізму монетарного регулювання через забезпечення функціонування грошового обігу, другий підхід деталізує зовнішню спрямованість механізму монетарного регулювання через вплив на макроекономічні змінні з боку центрального банку задля досягнення наперед поставлених цілей. У даному контексті механізм монетарного регулювання у найбільш загальному вигляді являє собою спосіб організації грошового обігу з властивими йому формами та методами, економічними стимулами і правовими нормами.

Виділивши окремі підходи у визначенні суті механізму монетарного регулювання та особливостей його структури, та теоретично їх обґрунтувавши, вважаємо, що категорію «механізм монетарного регулювання» можна трактувати як спосіб і функціональну сукупність теоретичних домінант обґрунтування монетарного режиму, системи монетарних трансмісійних процесів та організаційно-економічних заходів, що формують умови і порядок регулювання монетарних процесів центральним банком з метою досягнення цінової та макроекономічної стабільності, як провідних монетарних факторів зростання економіки. З огляду на дане визначення у структурі механізму монетарного регулювання виділяємо такі складові елементи: монетарні режими, систему монетарних трансмісійних механізмів, базову теоретичну макромодель (Рис. 1.1.).

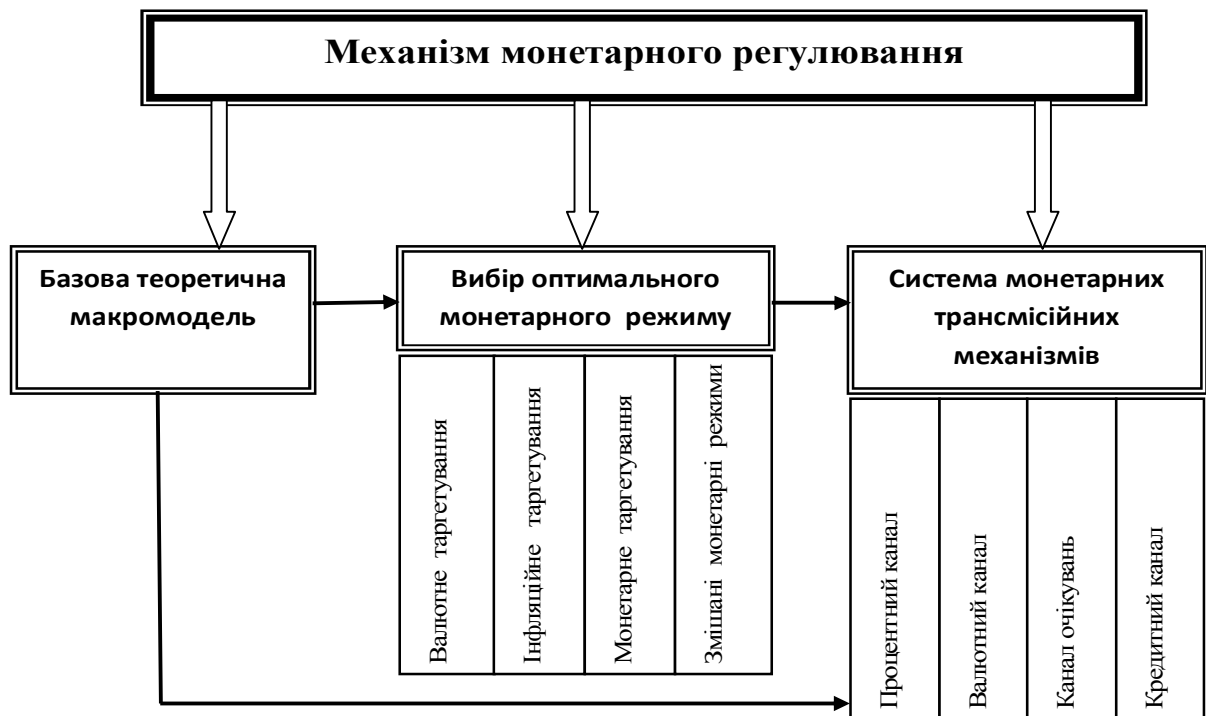

Рис. 1.1. Структура механізму монетарного регулювання

* Джерело: складено автором

Будь-який механізм повинен містити суб'єкт, який функціонує за допомогою певних форм і методів, і зумовлює можливість існування даного механізму. Дії, які здійснює суб'єкт механізму монетарного регулювання, їх якість та інтенсивність, обґрунтовують перебіг процесів та їх спрямованість на об'єкт регулювання. Суб'єктами монетарного механізму виступають Центральний банк країни, комерційні банки та інші фінансово-кредитні установи. Особливе місце в ринковій економіці посідає Центральний банк, який є вузловим елементом механізму монетарного регулювання, виступає центром грошово-кредитної системи національної економіки, головна функція якого – реалізація грошово-кредитної політики, є контроль і регулювання пропозиції грошей у країні.

Ефективність функціонування механізму монетарного регулювання залежить від правильно підібраних монетарних інструментів і обрання Центральним банком оптимального монетарного режиму для даної країни. Режими монетарної політики в сучасному розумінні увійшли у практику грошово-кредитного регулювання з початку 70-х років ХХ століття. У другій половині ХХ століття антиінфляційна політика стала основним пріоритетом діяльності центральних банків більшості країн світу. Було вироблено методи монетарної політики, які базувалися на принципах підзвітності автономного центрального банку суспільству, прозорості його політики та передбачали використання чітко структурованої системи цільових орієнтирів монетарної політики [9, с. 25].

Аналізуючи структурну будову механізму монетарного регулювання, зазначимо, що в організації грошово-кредитних відносин бере участь уся банківська система, а тому основними підсистемами в даному механізмі варто виділити: 1) грошово-кредитне регулювання, здійснення якого є базовою функцією центрального банку; 2) організація грошово-кредитних відносин на мікрорівні – через реалізацію комерційними банками своїх функцій з метою ефективного розвитку грошово-кредитних відносин суспільства. У підсистемі грошово-кредитного регулювання виділені методи та інструменти (норма обов'язкових резервів; облікова ставка; операції на відкритому ринку) впливу на грошовий обіг для окреслення напрямку проведення монетарної політики. Підсистема функціонування комерційних банків та інших фінансово-кредитних установ передбачає визначення переліку операцій, які здійснюються цими установами, та їх вплив на реальний сектор економіки.

Підкреслимо, що сутність механізму монетарного регулювання проявляється через його функції. До основних функцій механізму монетарного регулювання, на нашу думку, можна віднести: забезпечення реалізації грошово-кредитного регулювання економіки; узгодження та забезпечення передачі імпульсів на реальну економіку; створення умов для погашення суперечностей стосовно реалізації конкретних макроекономічних цілей.

Висновки та перспективи подальших досліджень. У ході нашого дослідження, встановлено, що наприкінці ХХ ст. на зміну

провідній макроекономічній концепції та теорії, на котрій будувався функціональний каркас монетарної політики – монетаризму, прийшла неокласична теорія, або неокласичний синтез, яка поєднала ключові постулати неокейнсіанського підходу, теорію раціональних очікувань і теорію реальних бізнес-циклів, у результаті еволюції неокласичних монетарних теорій акценти змістились у напрямі посилення інституціонального аспекту монетарної політики центрального банку.

Сформульовано визначення категорії «механізм монетарного регулювання» як способу

та функціональної сукупності теоретичних доміант обґрунтування монетарного режиму, системи монетарних трансмісійних процесів і організаційно-економічних заходів, що формують умови і порядок регулювання монетарних процесів центральним банком з метою досягнення цінової та макроекономічної стабільності, як провідних монетарних факторів зростання економіки. Визначено структурно - функціональні складові механізму монетарного регулювання.

Список літератури:

1. Історія економічних учень: підруч. / Л. Я. Корнійчук, Н. О. Татаренко, А. М. Поручник та ін.; ред. Л. Я. Корнійчук, Н. О. Татаренко. – К.: КНЕУ, 1999. – 564 с. (63)
2. Кейнс Дж. М. Общая теория занятости, процента и денег / Дж. М. Кейнс; пер. с англ. И. М. Милейковского. – М.: Прогресс, 1978. – 494 с. (67)
3. Козюк В.В. Монетарні проблеми функціонування глобальної фінансової архітектури: монографія / В. В. Козюк. – Тернопіль: Астон, 2005. – 512 с.
4. Козюк В.В. Сучасні центральні банки: середовище функціонування та монетарні рішення. / В. В. Козюк. – Тернопіль: Астон, 2001. – 300 с.
5. Общая теория денег и кредита: учеб. / под ред. Е. Ф. Жукова. – М.: Банки и биржи, ЮНИТИ, 1995. – 304 с. (128)
6. Фридман М. Если бы деньги заговорили... / М. Фридман; пер. с англ. – М.: Дело, 1999. – 160 с. (198)
7. Фишер И. Покупательная сила денег. Ее определение и соотношение к кредиту, проценту и кризисам / Фишер И. – М.: Фин. Изд. НКФ СССР, 1926. – 365 с.
8. Хайек Ф. Частные деньги / Ф. Хайек; [пер. с англ.]. – Тверь: Институт национальной модели экономики, 1996. – 180 с. (201)
9. Bernanke B. Central Bank Behavior and the Strategy of Monetary Policy: Observations from Six Industrialized Countries / Bernanke B., Mishkin F. S. – Cambridge: MIT Press, 1992. P. 1-34 – (NBER Working papers, № 4082).
10. Friedman B. M. The Future of Monetary Policy: the Central Bank as an Army With Only a Signal Corps? / B. Friedman // International Finance. – November. – 1999. – V.2. Issue 3. – p. 21-25.
11. Kaldor N. The Scourge of Monetarism. / N. Kaldor // Oxford University Press. – Oxford and New York. – 1982. – 128 p.

Аннотація

Татьяна Слипченко

ГНОСЕОЛОГИЧЕСКИЕ ОСНОВЫ ПОСТРОЕНИЯ МЕХАНИЗМА МОНЕТАРНОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ

Сформулированы и теоретически обоснованы суть и структура механизма монетарного регулирования, определены структурно-функциональные составляющие механизма монетарного регулирования, где основным субъектом выступает центральный банк, другими структурными элементами названо монетарные режимы, системы монетарных трансмиссионных процессов, раскрыты основные функции механизма монетарного регулирования и доказано, что действенность механизма позволяет решить ряд проблем от обеспечения безинфляционного денежного обращения к решению стратегических целей экономического развития.

Ключевые слова: механизм монетарного регулирования, центральный банк, монетарный режим, монетарные инструменты, монетарный трансмиссионный механизм.

Summary

Tetyana Slipchenko

EPISTEMOLOGICAL FOUNDATIONS OF THE CONSTRUCTION OF MECHANISM OF MONETARY REGULATION

The essence and structure of mechanism of monetary policy are formulated and theoretically justified, structural and functional components of the mechanism of monetary policy is defined, where the main subject of the mechanism of monetary policy is the Central Bank, other structural elements as monetary regimes, systems of monetary transmission process are defined, the main features of the mechanism of monetary regulation is highlighted and it is proved that the efficiency of the mechanism allows to solve a number of problems to ensure noninflationary money circulation to the strategic goals of economic development.

Keywords: mechanism of monetary policy, Central Bank, monetary regime, monetary instruments, the monetary transmission mechanism.